

Θεατρικές πρώτες

«ΚΩΜΩΔΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ»

(Γιαννουκάκη - Εύαγγελίδη)

Θίασος Κοτοπούλη,
θέατρον 'Αλίκης

Ὁ θίασος τῆς κυρίας Κοτοπούλη διὰ τοῦ τμήματός του τὸ ὁμοίον παίζει εἰς τὸ θέατρον τῆς πλατείας Καρύστη ἐνεβίβασε κατὰ τὰ τέλη τῆς περασμένης ἐβδομάδος τὸ νεον ἔργον τῶν εὐθυμογράφων κ. κ. Δ. Γιαννουκάκη καὶ Δ. Εὐαγγελίδη «Κωμωδίες τῆς ζωῆς». Ἴσως μάλιστα σκέτος, κατὰ τὸν τύπον τῶν παλαιῶν ἐκείνων «Μούδιτων» τινὰ τῶν «ποιῶν ἤσαν» τόσοσ ἐπιτυχή, τοῦ κ. Δ. Γιαννουκάκη. Κάτι ποῦ ἐμφανίζεται ὡς εἶδος ἐφαπτόμενον μὲν τῆς συνήθους ἐπιθεωρήσεως, ἀνώτερον ὅμως ὀπωσδήποτε ταύτης, μὲ αξιώσεις εἰδους λογοτεχνικοῦ.

Λυπούμαι πολὺ διότι δὲν ἤμπορῶ νὰ συγχαρῶ τοὺς φίλους συγγραφεῖς διὰ τὰ ἔργον των αὐτό. Οχι μόνον νὰ τοὺς συγχαρῶ δὲν ἤμπορῶ, ἀλλὰ τούναντιον ὀφείλω νὰ εἶμαι αὐστηρότερος γι' αὐτοὺς παρ' ἕτι ἂν ἐπρόκειτο περὶ συγγραφῶν ἄλλων. Ἐπὶ τέλους τότε θα ἦτο δυνατόν νὰ σκεφθῆ κανεὶς ὅτι «τόσον ἤξερε τόσοσ ἔκαμε» ὁ συγγραφεὺς. Αὐτὸ ἔμως δὲν ἤμπορεῖ νὰ λεχθῆ διὰ τοὺς κ. κ. Γιαννουκάκη καὶ Εὐαγγελίδην. Καὶ ποιητικὴν ἱκανότητα, καὶ στιχουργικὴν ἱκανότητα, καὶ σατυρικὴν διάθεσιν καὶ πνεῦμα ἔχουν, ἔδωκαν δὲ ἕως ἴωρα καλὰ πράγματα. Εἶνε συνεπῶς πιθανώτατον ὅτι καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν ἂν δὲν ἠδίκουν τὸν ἑαυτὸν των ἐργαζόμενοι μὲ εἶαν, προχειρολογίαν, σχετικὴν ἀμέλειαν τόσοσ ὥστε νὰ ἔχουν δεχθῆ νὰ ἐμφανίσουν ἰδικὰ των μὲν πάντως ἀλλὰ παλαιὰ πράγματα, θὰ ἤμπορούσαν νὰ ἔχουν γραφῆ ὅτι ἄξιον τοῦ ἑαυτοῦ των καὶ τῶν ἱκανότητων των.

Δυστυχῶς αὐτὴ δὲν ἔνε ἡ περιπτώσις τοῦ ἔργου των τούτου. Βέβαια ὑπάρχουν καὶ σκέτες καλὰ. Τὸ «Στὰ καμαρίνια», «Στὸ γραφεῖο συνοικεσιῶν» καὶ σὲ μερικὰ ἄλλα εἰς τῆς ὑπάρχουν σ' αὐτὰ πνευματικὰ, ὑάτυρα, κέφι, καλὸς στῆχος (αὐτὸς ἄλλως τε ὑπάρχει περίπου παντοῦ). Μὲ τὸ «Γραφεῖο συνοικεσιῶν» μάλιστα — μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν ὅτι ἴσως θὰ ἦτο καλλίτερον αἰ ὑποψηφιοὶ ἂν μὴ εἶνε ὅσες εἶνε πολλὰί — ὁ κόσμος γέλασε πολὺ καὶ εὐλόγως. Συντέλεσε φυσικὰ εἰς τούτο καὶ τὸ παίξιμο τοῦ κ. Λογοθετίδη καὶ, ἰδίως ἐδῶ τῆς κ. Χαλκουρή. Ἦτο ἀαιμητὴ ἀληθινὰ εἰς ἕνα ρόλο «δικαιουμένης ὑποψηφίας νύφης».

Γενικώτερα ἄλλως τε θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῆ ὅτι ὅλε ἡ πρώτη πρᾶξις πέρασε εὐχάριστα καὶ ἡ εἰς αὐτῆς ἐντύπωσις τοῦ κοινού ἦτο ἀπολύτως ἱκανοποιητικὴ. Ἀλλ' ἐκείνη ἡ δευτέρη πρᾶξις τί ἴσασαν!... Ἦν ἀνυπόστορον βάσανον!... Τὸ σκέτος «Κάπου ὑπὸ τὴν γῆν...» Πρόκειται περὶ ἑνὸς καταφυγίου ἀντιαεροπορικοῦ. Εἰς αὐτὸ ὁ ἀμένει μόνιμως ὁ ἀλήτης κ. Λογοθετίδης μὲ ἕνα... πουλὶ στὸ κλουβί, σύντροφον καὶ φίλον του. Εἰς τὸ ἴδιον καταφεύγουν κάποιον δρόμῳ κατὰ τὴν ἐπιδρομὴν των ἀεροπλάνων. Μία τρα-

γῆς (κυρία Λώρη). Ἐνός τραπεζίτης (κ. Κ. Μουσοῦρης). Μία πολυεργνος δεσποινὶς (κυρία Ἀρωνη). Ἐνας τριπλῶς (κ. Βλαχόπουλος). Ἡ δὲς Λαλαούνη ὡς γυναῖκα τοῦ γαοῦ ἂν θυμάμαι καλὰ κτλ. Ὅπως ἐννοεῖτε οὐδέσως ὅλοι αὐτοὶ ἐκεῖ κάτω... κάνουν ἀμπελοφιλοσοφίαν τῆς κακῆς ὥρης. Μοτίβο: Ὁ κίνδυνος τοῦ θανάτου ποῦ ἰσοπεδώνει τὰ πάντα. Κριτικὸς τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἀβιαιοτήτων καὶ ἀνισοτιτίτων τῆς ὁ «Αλήτης». Καί... οὕτω καθεξῆς. Ἀσφαλῶς τελειόφοιτος ἐπαρχιακοῦ γυμνασίου θαθεῶς πεπεισμένος ὅτι εἶνε γεννημένος γιὰ χρονογράφος δὲν θὰ ἔβαζε τοὺς ἥρωάς του νὰ φλυαροῦν ἔτσι.

Πῶς τὸ ἔκαμαν δύο συγγραφεῖς εἰς τὸν κ. κ. Γιαννουκάκη καὶ Εὐαγγελίδην;

Τὸ σκέτος «Στὴ σπουδαία οικογένεια» ὅπου ὁ ὑποψήφιος γαμβρὸς — κ. Λογοθετίδης — εἰσάγεται διὰ νὰ κλαπῆ ὡς ἀνυπόφορος βλαβὴ εἰς τὰ χαρτιά εἶνε... πανάρχαιο. Τὸ σκέτος «Στὸ εἰδύλλιο τοῦ χωρίου» τὸ εἶδαμε πέρυσι πολὺ καλλίτερον δι' εἰς μίαν καλοκαιρινὴν ἐπιπέωρησιν τοῦ κ. Γιαννουκάκη. Τὸ σκέτος «Αἰωνία ἱστορία ποῦ τελειώνει» (Κολομπίνα — Πιερρότης — Ἀρλεκίνος) δὲν θὰ ἔπρεπε μὲ κανένα τρόπο νὰ δεχθῆ νὰ τὸ γράψῃ ὁ κ. Γιαννουκάκης. Ὁ ἴδιος ἔχει γράψει ἡν ἀλησμόνητη Κολομπίνα τοῦ πρώτου τοῦ ἐκείνου Μούδιτον ποῦ εἶδαμε δημιουργημένη τότε ἀπὸ τὸ ζεύγος Ἀλίκης — Μουσοῦρη καὶ τον κ. Λογοθετίδην. Ἀλλ' ἡ Κολομπίνα μόνον καλλίτερη θὰ μποροῦσε εἰς ἐποχρῶστικὸς πρὸς τὸν ἑαυτὸν του νὰ σκεφθῆ νὰ ἐμφανίσῃ Ὅχι αὐτὴν ποῦ ἐνεφάλισε.

Συμπέοασμα: Παρά τὴν προσπάθειαν τῶν ηθοποιῶν, παρὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ θιάσου μὲ τὴν « Μιράντα, παρὰ τὴν συμμετοχὴν τοῦ κ. Β. Λογοθετίδη, τοῦ κ. Ἀρώνη, τοῦ κ. Ἰ. Μουσοῦρη, τῶν κυριῶν Χαλκαύση, Ἀρώνη, Λώρη κτλ., ἡ δευτέρα πρᾶξις ἐκούραζε τόσο πολὺ ὥστε ἡ ἐντύπωσις τῶν θεατῶν ἀποχωροῦντων ἀπὸ τὸ θέατρον τὸ βράδυ τῆς πρεμιέρας ἦτο ἀύστηροτάτη διὰ τοὺς ἴσους συγγραφεῖς.

Μοῦ λέγουσιν τώρα ὅτι τὴν ἐπαύριον τὸ ἔργον ἐβελτιώθη. Σκέτς ἔφυγαν. Ἄλλα προσετέθησαν. Ὅτι τὰ ἔργον γέλος πάντων «ἄλλαξε» καὶ ὁ κόσμος γελᾷ μὲ τὴν καρδιά του. Μακχρί. Τὸ εὐχομαι διὰ τὸν θίασον καὶ διὰ τοὺς συγγραφεῖς. Ἄλλὰ ὡς φίλος τῶν δὲν ἠμπορῶ νὰ τοῖς συγχωρῶ διὰ τὸ ἔργον τῶν καὶ ἐν ἐδῶ εἶμαι ἴσως ὄχι ὅσον θὰ ἐπεδάλλετο σκληρὸς, αὐτὸ ἄς ἀποδοθῇ καὶ εἰς τὸ ὅτι εἶνε φίλοι μου — ἄνθρωπος εἶμαι — ἀλλὰ κυρίως εἰς τὸ ὅτι προσωπικῶς τοὺς τὰ εἶπα... πολὺ χειρότερα.

Π. Μ.